

En Miquel Surinyach actualment es mou entre l'exercici lliure de la professió d'arquitecte i el càrrec d'arquitecte municipal de Manlleu, població on va néixer. La seva activitat professional ha simultanejat l'arquitectura i l'urbanisme.

"A l'Escola d'Arquitectura se'm va mostrar un camí, però va ser en sortir-ne que realment vaig començar a formar-me". Els records que el nostre interlocutor conserva de la facultat són **"accidentats"**: **"A primer de carrera hi va començar a haver manifestacions d'estudiants"**. No només això: **"M'estava més al Col·legi d'Arquitectes que a l'Escola. En aquella època, a finals dels 60 i principis dels 70, els Col·legis professionals -i el d'arquitectes era un dels més destacats- presentaven els fets culturals amb un gran dinamisme i, en certa manera, suplien les institucions i les estructures democràtiques que vindrien després. Això els donava una gran presència i popularitat dins la societat que molts encara trobem a falta"**. Després d'aquests anys vertiginosos, va arribar el moment d'introduir-se al món laboral: **"Llavors ja sabia que en acabar els estudis tindries feina"**. I així va ser: **"Amb un amic meu, que més tard va seguir la carrera política, portàvem un despatx a La Seu d'Urgell i un a Manlleu. De feina no en faltava en una època en què hi havia molt pocs arquitectes fora de les grans ciutats"**.

Tot i que ara la situació ha canviat, en Miquel continua pensant que la seva professió produeix elevades dosis d'estrès: **"Jo sóc d'aquells que s'emporten la feina a casa, mai no deixo de ser arquitecte"**. Per a ell l'arquitectura **"no és més que un encaix cultural del fet constructiu en un moment concret de l'evolució d'una societat. El client et diu el que vol i en quin entorn ho vol, perquè tu encaixis culturalment aquell desig, talment com si escriguessis un llibre"**.

Aquest procés aparentment senzill comporta un bon nombre d'esculls, entre ells la mateixa execució de l'obra: **"En un món cada cop més complex tècnicament i lliurat a models culturals molt canviants, és difícil construir bé si tenim en compte la gran quantitat de professionals que intervenen en una obra i que l'arquitecte ha de coordinar. En aquest sentit, però, cal esperar que la futura llei d'edificació posi una mica les coses al seu lloc"**. En qualsevol cas, ell insisteix que **"una cosa és l'arquitectura i, una altra, l'exercici de la professió d'arquitecte, que es pot agafar des de diferents postures ètiques i d'autoexigència"**.

Una segona qüestió difícil és el gran nombre de situacions i ambients culturals amb què contacta i treballa un professional d'aquesta branca: **"Quan treballes en un lloc públic has de tractar amb gent que a vegades es troba molt lluny de la teva manera de veure les coses. Llavors el contacte és molt difícil i acaba sent el mínim, el legal. Però, d'altra banda, fent obra pública et sents més lliure que amb l'obra privada"**. Per a en Miquel, **"l'arquitectura té més a veure amb la sensibilitat que amb la raó. Els recursos tècnics i científics s'han d'emprar de manera sensible, això sí, comptant amb la indústria"**.

El que tampoc podem oblidar és la necessitat que l'arquitectura i la ciutat s'adaptin als temps que corren: **"Estem vivint un canvi molt important basat en el concepte de ciutat dispersa, perquè les comunicacions**

modernes permeten a la societat eixamplar la seva activitat al territori i paral·lelament augmentar la seva llibertat d'acció. Com a resultat, ara no és clar on comencen i on acaben les poblacions, i és que vivim en un entorn totalment artificial que canvia constantment i ràpidament. Això vol dir més dificultat per estar al dia i donar resposta a les noves inquietuds i necessitats socials. L'urbanisme i la ciutat necessiten la voluntat expressa de fer cultura per part de la gent. Aristòtil deia que ciutadà és el qui s'implica en el govern de la seva ciutat".

Adaptar-se a les novetats significa també estudiar principis com l'arquitectura i la sostenibilitat, **"basats en la impossibilitat de dissenyar res que consumeixi més del que pot produir el sistema on s'ha d'incloure"**. El que molts no saben, però, **"és que en la bona arquitectura i en el bon urbanisme aquest concepte ja hi és i que, a nivell social, el problema de difícil solució és com compaginar el necessari equilibri de recursos a nivell mundial amb el sistema econòmic capitalista imperant. No hem de consentir que aquestes inquietuds facin perdre emoció a l'arquitectura, perquè l'arquitectura, si no emociona, no val res. També s'ha de seguir aprofitant una de les millors funcions d'aquest art, la seva capacitat per a sintetitzar idees. Prendre als fidels que van a pregar a una església el joc de llums del recinte, per exemple, seria com prendre'ls, en molts casos, els conceptes religiosos primers, perquè els identifiquen amb aquell espai"**.

El nostre convidat reconeix que **"a l'arquitectura catalana li ha costat obrir-se al món modern. Durant molt de temps, l'Escola no s'ha interessat per noves disciplines, i s'ha concentrat únicament en l'urbanisme i l'edificació"**. D'altra banda, no comparteix al cent per cent la ideologia del moviment modern: **"Postulava la necessitat d'acabar amb els símbols del món vell, perquè el món nou necessitava més higiene i funcionalitat per ser més creatiu i eficaç. Tanmateix, per a l'ésser humà és essencial viure amb i a partir de records"**, una necessitat que ens il·lustra amb la seva experiència a l'Ajuntament de Manlleu: **"Recentment s'ha desenvolupat un estudi que demostra que la vila és com és gràcies a la industrialització que va començar al segle passat. Aquesta identitat de Manlleu constitueix el punt de vista des del qual hem de dirigir el futur de la població. Tot el que passa en un territori hi deixa una empremta i a la gent li agrada que cada lloc tingui unes característiques arquitectòniques pròpies. Avui dia es construeixen edificis que no contenen les arrels del territori on estan ubicades"**.

No ens cal anar gaire lluny per comprovar que **"l'arquitectura catalana, per exemple, és molt austera, igual que la resta de les arts"**. En qualsevol cas, **"no tenen raó els qui diuen que sobre gustos no hi ha res escrit; està tot escrit, el que passa és que moltes vegades no s'ha llegit"**. Una arquitectura i un urbanisme, els catalans, que donen peu a llargs col·loquis: **"No fa gaire vaig estar en unes conferències on es debaten diferents concepcions espaials de l'anomenada Catalunya-Ciutat: la modernista, la noucentista... i la Barcelonina. La importància de Barcelona és indiscutible; no sé si existiria Catalunya si no hi hagués la Ciutat Comtal"**. Sempre acompanyat d'un somriure, el **"tot terreny"** d'en Miquel ens ha passejat per quilòmetres i quilòmetres de façanes i cobertes. Tant de bo que el seu trajecte no s'acabi mai.

“No tenen raó els qui diuen que sobre gustos no hi ha res escrit; està tot escrit. El que passa és que no s’ha llegit”

Miquel Surinyach - Manlleu (Osona)